

Stapelen van belastingen

We leven in een mooi land met geweldige voorzieningen, misschien wel wat te veel. Onze overheid rekent het tot haar taak om iedereen van de wieg tot het graf te verzorgen. Met een dergelijke opvoeding is het niet vreemd dat de gemiddelde burger daarin meegaat en ook vindt dat de bv Nederland voor alles moet zorgen. De eigen verantwoordelijkheid is soms ver te zoeken. Met een daarbij behorend uitgavenpatroon kan dat spanning geven op de staatskas.

De oproep te bezuinigen, oftewel de uitgaven in lijn brengen met de inkomsten, lijkt aan dovemansoren te zijn gericht. De komst van een nieuwe voorzitter zorgt voor een meer activistische opstelling van de vakbonden. Daarmee is nagenoeg iedere vorm van aanpassing kansloos. Dan gaat het land maar plat. Frankrijk lijkt hierbij het

bij diegenen die 'te rijk' zijn. De kleine ondernemer blijkt, uit onderzoek door Kleinbedrijf Index, als gevolg van alle toegenomen lasten inmiddels minder over te houden dan een zzp'er. Daar valt dus geen winst meer te behalen.

Bij de inventarisatie welke belastingen kunnen worden verhoogd, is ook de

probleem dus niet moeten zijn. Maar voor de meerderheid van de erflaters zit het vermogen in een eigen huis. De waarde van onroerend goed is de laatste jaren disproportioneel gestegen en misschien wel een gevolg van een door de overheid gecreëerd woningtekort.

Voor veel praktijkhoudende tandartsen zit een belangrijk deel van hun vermogen bovendien in de praktijk die zij gedurende tientallen jaren hebben opgebouwd. Een praktijk die is gefinancierd uit inkomen waar al belasting over is betaald en waarvan de waarde vaak het resultaat is van jarenlang ondernemerschap, investeren en risico nemen. Het huidige toptarief voor de erfbelasting bedraagt nu 20 procent voor ouders aan kinderen. Ouders die in de meeste gevallen over hun inkomen al de helft aan belasting hebben betaald.

**“De allerrijksten zullen vertrekken,
terwijl de hardwerkende ondernemer
wederom de rekening betaalt”**

grote voorbeeld: geen cent te makken, maar geen aanpassingen in de voorzieningen.

Als er dan niet bezuinigd mag of kan worden, dan moeten er extra inkomstenbronnen worden aangeboord. Naar mijn idee is investeren in de economie en daarmee meer normale belastingen op bedrijfswinsten en salarissen een zekere oplossingsrichting. Maar nee, we zien bedrijven liever vertrekken en hanteren de kaasschaaf

erfbelasting steevast een van de genoemde opties. Recentelijk heeft het Centraal Planbureau (CPB) een onderzoek gedaan naar het draagvlak voor een verhoging van de erfbelasting, die naar zeggen de meest gehate belastingheffing in Nederland is.

Wat mij niet verbaast, is dat er volgens dit onderzoek een brede steun bestaat voor de verhoging van de erfbelasting. Voor velen is dit een belasting die alleen miljonairs treft en dat zou het

De inkomsten uit de erfbelasting bedragen iets meer dan een half procent van de totale inkomsten van de overheid. Zelfs met een forse verhoging van de tarieven zal dat niet noemenswaardig veranderen. De allerrijksten zullen vertrekken, terwijl de hardwerkende ondernemer wederom de rekening betaalt. In plaats van te stapelen, zou het goed zijn om te uitgaven gewoon op orde te krijgen. ■

*Richard Mastwijk
Voormalig partner
van helder accountancy*